

570620_รายการธรรมาธรรมะสงครามที่สันติฯ โดยพ่อครู เรื่อง กายและสัญญาอันลึกซึ้ง ตอน ๒

รู้สึกไหมว่า ช่วงนี้อาตมาบรรยายปรมัตถธรรมที่ลึกซึ้งละเอียดมากขึ้น แล้วเข้าใจดีขึ้นไม?

อาตมามั่นใจว่าพวกเรามีภูมิสูงขึ้นจึงรู้ตามได้ เพราะอาตมาบรรยายนี้รู้ว่ามันลึกซึ้งละเอียดซับซ้อนแค่ไหน? ซึ่งก็ต้องพยายามฟัง ถ้าฟังแล้วรื่นเริงในธรรมก็คือต้องเยอะขึ้น แต่วันนี้ค่อยลงๆ ก็คือไม่ค่อยรู้เรื่อง

อาตมาก็ตั้งใจพยายามมากอยู่นะ เห็นใจ เข้าใจอยู่ย่นๆ ว่าไม่ยากก็เร่งเครื่องตอนนี้ช่วยกัน พวกเราก็ช่วยกันก็พอได้ อาตมาวิภวธรรมะสูงๆละเอียดๆ ยิ่งเห็นว่าสุดลึกล้ำ ประเสริฐ ของพุทธธรรม โลกหรือสังคมถึงทุกซ์หนักขนาดนี้ มันต้องแก้ไขด้วยโลกุตรธรรมเท่านั้นยิ่งยุคนี้ แก้ไขด้วยอย่างอื่นไม่ได้ เพราะเรื่องโลกก็รู้เท่าทันกันแล้ว เหมือนมวยชกฝีมือพอกัน ใครเพลอกก็แพ้ แล้วก็ผลัดกันแก้ชนะ เป็นสมบัติผลัดกันชม มันเก่งขึ้นชำนาญขึ้นก็รู้เท่าทันกันได้เรื่อยๆ

อาตมาก็ต้องพยายามเร่งเครื่อง เพราะต้องให้ทันกับทางโน้น ให้พวกเราไม่หลุดไปเป็นเหยื่อโลกีย์ คุยอย่างฟุตบอล โลกนี้ก็คลั่งไคล้กันหนัก อาตมานี้ไม่เป็นอันกินอันนอนเพราะทำงาน แต่ว่าที่เขาทำนี่มันยิ่งกว่าอาตมานะ ไม่กิน ไม่นอน ลืมกินลืมนอน นำสั่งเวชใจ แต่ว่าไร้สาระ เสียเวลาเงินทอง ข้าวของ ได้แต่เสพรส ก็เลสหนาขึ้นก็สูญเสีย

ทำให้เห็นโทษภัยกิเลสที่หนาขึ้นๆ เขาไม่รู้ เขานึกว่าได้ ได้เสพรส ได้สุขสบายมัน อาตมาเห็นเขาเชียร์เวลาเข้า โกลที่หนึ่งก็ดีลังกา กอครัดพืดเหวี่ยง ปิติแรง แสดงออกเต็มที่ ยิ่งคนตะเ็นสนามเองก็ขนาดหนักเลย

คำว่าอาริยะที่เราตั้งภาษา ว่าเป็นพุทธธรรมสัมมาทิฏฐิแท้ๆต้องประกาศให้รู้ ซึ่งแตกต่างกันมากระหว่าง ๓ คำ คำว่า อาริยะ อริยะ และอารยะ

ภาษาอังกฤษก็คือ สิวิไลซ์หมายถึงคุณงามความดีทั้งนั้น แต่เขาทำที่ต้นเหตุไม่ได้ แต่ของพุทธนี้ทำให้ถึงต้นเหตุได้ สนิทเลย รู้เบื้องต้น ท่ามกลาง บั้นปลาย ของแต่ละคนๆ ต้องประมาณาให้ดี

คำว่าอารยะ นี้โลกเขาก็ว่าเป็นเรื่อง ผู้ไปติดยึดวัตถุวิสัย โลกกว้าง ส่วนทางด้าน อริยะ โด่งไปทางจิตวิสัย ไม่สนใจภายนอก เอาแต่ตั้งสติไปทางจิต ลึกไปสร้างวิมานปั้นเองในจิต แต่คำว่า อาริยะนี้สมดุล ไม่ทรมาณร่างกายด้วย ไม่เสียทุนรอนแรงงาน เวลา ประหยัดไม่ฟุ่มเฟือย พอเพียงด้วย ตามพระเจ้าอยู่หัว ประหยัด

พวกที่มีบารมี แต่ว่ามีวิบากไม่ได้เจอ อยู่ต่างประเทศก็มี เราก็มีหน้าที่ทำตัวเรา แล้วก็รวบรวมกับหมู่กลุ่ม จะเป็นไปเอง น้ำไหลไปหาน้ำ น้ำมันไหลไปหาน้ำมัน

เหตุใหญ่ผู้ที่ศึกษาทางจิต มีอตตา ไม่ต้องพูดถึงพวกอตตวาทุปาทาน ได้แต่ภาษาว่าอตตา แต่ไม่ได้สัมผัสความเป็นอตตาทาสภาวะนามธรรม ดีไม่ดี บางคนอตตวาทุปาทานจัดหนักว่า ถ้าใครไปพูดถึงอตตา คนนั้นแหละมีอตตา เขาอยู่ในลัทธิ อตตานิไม่มี เขาหาว่าเราหลงอตตานิ เขาว่าอตตานิไม่มี ถ้าใครเห็นว่าเป็นนี่คืออตตานิ เขาว่าผู้นั้นไม่สัมมาทิฏฐิ

เขาว่าอะไรก็ไม่ใช่อัดดา มันไม่มีชกอย่าง อะไรก็ไม่ใช่ พวกนี้ก็ตัดไปเลย หมดทางบรรลุธรรมเป็นอุจเฉทิกุณฺฐิ

พวกเราเข้าสู่สัมมาทิฐิมาแล้ว แต่ไม่บริบูรณ์ได้ง่ายๆ ความเป็นสัมมาทิฐิจะเจริญไปตามลำดับ สัมมาทิฐินี้ตรงที่สุดสั้นที่สุด เป็ไปหน่อยก็แฉะทั้งนั้น ไม่มีอะไรเกินกว่านี้ คุณมีภูมิเท่าไรก็ได้เร็วเท่านั้น ถ้าตรงที่สุดระยะทางสั้นที่สุด สัมมาทิฐินั่นเอง

ในการฟังธรรมนี้ละ จะมีอานิสงส์ ๕ ประการคือ

๑. ได้ฟังสิ่งที่ยังไม่เคยได้ยิน ได้ฟัง บางทีพูดมาร้อยครั้ง แต่ครั้งนี้ฟังเอ๊ะเหมือนเพิ่งเคยได้ยิน อาตมาพูดจนเมื่อยแล้ว หรือรู้เรื่องแต่ไม่ชัดเจนลึกซึ้ง ไอ้ที่ลึกซึ้งขึ้นนี้แหละใหม่ ยิ่งไม่เคยได้ยินนี้แหละแต่คราวนี้เข้าใจมากขึ้น
๒. ความชัดเจน จากได้ฟังใหม่ เข้าใจยิ่งขึ้น
๓. ลดความสงสัย กลางแกลง
๔. ทิฐิกี่ตรงขึ้น ในปัญญา ปัญญินทรีย์ ปัญญาพละ ฌัมวิชัยสัมโพชฌงค์ มัคคังคะ สัมมาทิฐิ ก็จะเจริญขึ้น
- ๕.

วิตก วิจัย วิจาร วิมุติ วิจักขณ์ ก็จะเจริญขึ้นตามลำดับ

อาตมาพยายามยื่นหยัด ตรวจสอบตามพระไตรปิฎก ยิ่งเห็นจริง ได้มาเรื่อยๆ อาตมาก็เอามาปะติดปะต่อกัน ได้รายละเอียดเพิ่ม ให้พวกเราปฏิบัติ จนมีปรากฏการณ์จริง มีสังคมมีพฤติกรรม เป็นองค์กรร่วมของพฤติกรรมสังคม มีความบริสุทธิ์ขึ้น สัมมาอาชีพมากขึ้น ตั้งแต่ ละจาก กุหนา ลปนา เนมิตกตา นิปเปสิกตา จนพ้นลาภณลาภัง นิชคิงสนาตาได้

พวกเราก็ตรวจสอบตามลิต ว่าตรงไหมตามพระอนุศาสน์ของพระพุทธเจ้า เช่นตรงกับ วรรณะ ๕ กถาวัตถุ ๑๐ ตรงไหม?

ตัวสำคัญก็ อปปิจฉะ สันตฺตฺกฺฐิ ถ้าธรรมวินัย ๕ ก็มีให้ตรวจสอบ

วรรณะ ๕

๑. เลี้ยงง่าย (สุภระ)
๒. บำรุงง่าย, ปรับให้เจริญได้ง่าย (สุโปสะ)
๓. มกน้อย, กล้าจน (อปปิจฉะ)
๔. ใจพอ สันโดษ (สันตฺตฺกฺฐิ) ซึ่งเขาแปลกันว่าพึงพอใจในสิ่งที่มีอยู่ ก็ให้ไปถามวอเรน บัฟเฟต หรือบิลเกตต์ เขาก็พอใจสิ่งที่มีอยู่เขาไม่คิดม. ไม่คิดวัฒนธรรม ยอมรับกันได้ เขาไม่คิดสมมุติสัจจะ แต่ไม่ถูกปรมัตถสัจจะ ดีไม่ดีกว่าที่จะตาย ทำทานทีละ ๘๐ % ของสิ่งที่มี เขาเหลือแค่ ๒๐ % คุณก็ตามไม่ทันเขา เหลือเป็นแสนล้าน มาออกดอกอีก ได้เปรียบไม่รู้กี่ต่อ พวกนี้นอกจากลูกหลายมาผลาญ จึงหมด ไม่อย่างนั้น ไม่มีหมด เรียกว่าทุนนิยม มี

เยอะ แก่ยาก สำหรับคนติดยึดในบัลลังก์ อย่างทักษิณนี่เขาเอาแต่ดอกผลมาใช้ก็เหลือแหล่แล้ว

๕. ชัดเกลากิเลส (สัลเลชะ)
๖. เฟ่งทำลายกิเลส มีศีลสูงอยู่ปกติ (ฐุดะ, ฐุดงค์)
๗. มีอาการนำเลื่อมใส (ปาสาทิกะ)
๘. ไม่สะสม ไม่กักเก็บออม (อปจยะ) ตรงข้าม อวรรณะธ
๙. ขยันเสมอ, ระดมความเพียร (วิริยารัมภะ)

ผู้ที่เสียสละไม่ถึงจิตจริงๆนั้นไม่ง่าย เพราะตัวตนมันมี ต้องค่อยๆฝึกปรือลดละไป ผู้ใดปัญญาคมชัด แล้วกล้าตัดสิน กล้าละวางกล้าปล่อยก็จะไปได้เร็วง่าย ก็สู้กับตัวเอง ยิ่งอยู่กับมิตรดีสหายดีสิ่งแวดล้อมดีด้วย คุณสู้อยู่กับตัวเอง เท่านั้น ส่วนข้างนอกก็ไม่กังวล ยิ่งเราไม่เกียจคร้านทำมาหากินด้วยแล้ว ก็เหลือแต่ตัวเองจะใจกล้าตัดไหม? อธิบายให้เห็นว่าเราบกพร่องตรงไหน แล้วควรเพิ่มตรงไหน ถึงได้ดีได้เร็ว กำลังทางจิตจะมีเพิ่มขึ้นจริงๆ

เมื่อวานได้พูดถึงสัญญา ๑๐ ก็พูดถึงไม่มาก

๑. อสุกสัญญา คือความไม่น่ายินดี แต่ถ้าเลยเถิดไปพระก็ไปฆ่าตัวตายเหมือนสมัยพระพุทธเจ้า เป็นการกำหนดความไม่น่ายินดี ไม่น่าชื่นชม ไม่น่าเป็น

๒. มรณสัญญา กำหนดรู้ ความตายคืออะไร มันตรงข้ามกับความเป็นคือ ชีวิตินทรีย์ แต่ที่ตายจริงๆคือนิโรธ คนจะไม่กลัวมรณะก็เพราะรู้ว่าความตายเป็นไปตามเหตุปัจจัย รวมทั้งวิบากด้วย ก็ไม่คิดใจมาก

๓. อาหารปฏิกุลสัญญา คือกำหนดรู้ในเครื่องอาศัยต่างๆ แม้อาหารคือคำข้าวก็ไม่่ายินดีหรือก อาตมาเคยให้พิจารณา เคี้ยวให้หลากหลายผสมน้ำลายแล้วก็คายออกมาพิจารณาแล้วก็เอาเข้าไปเคี้ยวใหม่ หรือสมณะนี้ฉันเสร็จก็ให้ใช้น้ำล้างบาตรมาเทใส่ฝาบาตรมาฉัน บางคนไม่กล้ากิน เพราะว้างเกียจทั้งที่อาหารเหมือนกัน มือตนเองแท้ๆก็ไม่กล้าดื่มน้ำล้างบาตรด้วย คนเรามันติดยึด ก็ให้พิจารณาว่าไม่ใช่ของสกปรก ไม่มีเชื้อโรคก็ไม่่ามีปัญหา จะใส่เสื้อเก่าหมองแต่สะอาดไม่มีเชื้อโรคจะเป็นอะไรไป เราจะต้องพิจารณาเครื่องอาศัย จริงๆแล้วมันจะเปลี่ยนรู้ไปสู่ความเป็นปฏิกุลทั้งสิ้นแต่ว่ามันมีสิ่งที่เป็นพิษในนั้นไหม ถ้าไม่มีพิษก็อาศัยมันได้ คนไม่ติดยึดอะไรมากก็อยู่ง่าย เลี้ยงง่าย หรือบางอย่างมีเชื้อแต่ไปช่วยเพิ่มภูมิคุ้มกันได้

๔. สัพโถเกอนภิตตสัญญา คืออะไรทั้งหลายในโลกไม่มีอะไรน่ายินดี แม้ขันธ ๕ ที่สะอาด แต่อย่าเลยเถิดเหมือนนักบวชที่ไปจ้างคนมาฆ่าตัวเอง ทุกสิ่งไปถึงที่สุดที่ความไม่มีเป็นที่สุด แต่ในฐานะที่คุณมีจิตนิยามเป็นอภิปาแล้ว คุณต้องเข้าถึงสภาวะตั้งแต่ความไม่มีตัวตนในอภาย กาม ในโลกธรรม ในอิตตา ว่ามันยึดตัวตนอย่างไร เราไม่ยึดอย่างไรเป็นตัวอย่างมาตั้งแต่หยาบมาแล้ว แม้ที่สุด รูป อรูปคุณก็ไม่ยึด มีแต่สัญญา ปัญญาเราก็ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา สัญญาเราก็ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา แต่เราต้องอยู่กับสัญญา มันจะแยกจากเราก็ไม่มีปัญหา การพูดนี้เป็นบัญญัติภาษา แต่สภาวะนั้นรู้จริงว่าเราไม่ยึดตั้งแต่อภายมาแล้ว คุณต้องเข้าใจเรียนรู้สภาวะละเอียด ไม่ใช่แค่บัญญัติปากเปล่า อย่างไรก็ตาม อนาคตมีก็เบาสบายแล้ว มีสิ่งส่วนเหลือส่วนตัว ถ้าว่างไม่ได้ก็เหลืออยู่ ส่วนอรหันต์แล้วปรินิพพานได้ เหมือนแยกธาตุได้ ธาตุน้ำสลายเป็น Hydrogen กับ Oxygen ได้ ไม่เป็นน้ำแล้ว จนกว่าจะมีเหตุปัจจัยก็มารวมเป็นน้ำอีกได้ ผู้แยกธาตุน้ำเป็นแก๊สได้

๕. อนิจเจตทุกขสังขยา คือกำหนดรู้ความไม่เที่ยงนี้เป็นทุกข์ยึดเอาไม่ได้ ไม่อยู่กับร่องกับรอย

๖. ทุกเขอนิจจสังขยา คือกำหนดรู้ว่าทุกข์ไม่เที่ยงหายไปได้ แต่ก่อนเราหลงว่าน่ามีน่าได้น่าเป็นเป็นสุข ต่อมาเราไม่คิดยึดได้ สุขก็ไม่มีทุกข์ก็ไม่มี สุขเป็นปลายทางแห่งทุกข์ตอนอยากได้นั้นแหละเป็นทุกข์ หากดับเหตุแห่งทุกข์ได้ สุขก็ไม่มี มันก็จะมีสังขยาได้จำได้ว่าเราเคยสุข แต่ถ้าวางได้แล้ว เหมือนเงินก็คือสิ่งไร้สอย เราใช้ใช้ได้ถ้าจำเป็น หากไม่จำเป็นต้องใช้ก็เบาสบายดี เราก็รู้จักเก็บงำรู้จักใช้ ไม่กลัวจะพร่อง ของเรามีมิตรดีสหายดี สังคมสิ่งแวดล้อมดีก็จะพิสูจน์ใจเราอย่างยิ่งเลย ขณะนี้สังขมอ โศกกำลังขัดเกลากันอย่างดีเลย หวงแหนกันพอเหมาะ แต่อีกหน่อยจะหวงหนักกว่านี้แต่ก็นุ โลมมากกว่านี้ ไม่พอเหมาะเหมือนตอนนี้ พุคนี้ไม่ได้หลอกก่อนนะ พุคสังขจะ คนไม่มีตัวตนก็จะรู้ว่าทุกข์ไม่มีได้ หายไปได้ ดับเหตุแห่งทุกข์ตัวทุกข์ก็หาย สุขก็หายไปด้วย เป็นของแถม เท่ากับได้หมดเลย เมื่อดับเหตุได้ก็ไม่ยึดมั่นถือมั่น ในความสามารถอีก แม้นิพพานเราก็ไม่ยึดเป็นเราเป็นของเรา นิพพานคือการดับแต่เรายังมีอยู่นี้ เราก็อาศัยไป หรืออนุ โลมไปช่วยเขา มันก็มีอยู่ ภาษามันไม่พอ กลับไปกลับมาอยู่ แต่ใจเรารู้ว่าเราไม่คิดยึด

๗. อนัตตสังขยา

๘. ปหานสังขยา

๙. วิราคสังขยา

๑๐. นิโรธสังขยา

ถ้าปหานเป็นเราก็จะรู้ว่าเราทำได้จางคลายได้ พวกเราไปตรวจสอบสิว่าเราได้จางคลายตัวไหน แล้วเราก็จะรู้ว่าเราได้พิจารณาอย่างไร ก็จะรู้แนวทาง รู้เหลี่ยมมุมมัน มันไม่มีตัวตนแต่มีเหลี่ยมมุมในการปฏิบัติของเรา พระพุทธเจ้าให้กำหนดรู้ตั้งแต่ความไม่เที่ยง อนิจจานุปัตสตี

แต่มันยังมีติดกันอีก ถ้าคุณมีสภาวะรู้ ถ้ารู้ละเอียดก็จะรู้ว่ายังเหลือละเอียดอีก มันมีอาการไหวให้เรารู้ได้ คนสายเจโต หัดสมณะเก่งๆจะช้า เพราะว่าไปนิคหนอยก็คดข่มได้ ก็นี้กว่าหมด แต่แท้จริงคดข่มไว้ สายปัญญาที่จะไม่คดไว้ก็จะเห็นว่ามันยังมีอยู่นะ ก็เลยต้องทำต่อ

สายสังฆานุสารีจะช้ากว่าปัญญาสารี ครึ่งเท่า ก็ต้องตามตรวจสอบไป เป็นจริงได้ คุณจะตัดสินใจว่าตนหมดไหม คุณตัดสินใจไว้ดีกว่า คนที่พ้นแล้วหมดแล้ว มันก็มีแต่ส่วนที่จะเจริญศัพท์พปาปสอกรรมัง กุสลอุปสัมปทา จะมี อัตรการก้าวหน้าทวี ส่วนที่ผลอกทำก็จะรู้ทัน แต่อย่าประมาท คุณทำไมจะต้องไปลอง โดยสังขจะไม่ทันอยู่แล้วแต่อย่าประมาทว่าวิบากเก่ายังตามมาอยู่เหมือนหมาไล่เนื้อ ขนาดพระ โมคคัลลานะก็ยังมิวิบากตามทัน

แม้เป็นพระพุทธเจ้า มีกุศลมากมาย ยังต้องรับวิปากทุกข์เลย อกุศลแม้ประมาณน้อยอย่าทำเสียเลย ยิ่งน้อยยิ่งทำง่าย แล้วไปทำมันทำไม ประมาท มันหลอกซ่อนว่าเอาหนอยน่า นิดเดียวเอง ก็หลอกเราเรื่อยๆไป เราต้องทำนิโรธแล้วก็ตามนิโรธซ่อนจนยืนยันบริบูรณ์สุดท้าย

การสังขยาที่ได้ใช้ ปฏิบัติให้เกิดปัญญา แล้วก็มีพลังปัญญาที่จะสามารถชนะกิเลส กิเลสก็คือพลังงาน แต่ปัญญาก็

เป็นพลังงานมาเอาชนะได้ ตามวิปัสสนาญาณ๑๖ ที่อธิบาย มีอำนาจ คมแม่นยำตรงชัดเจน

กลับมาดูความเป็นสัตว์ ใน วิญญาณฐิติ กับสัตตาวาส ๕

๑. สัตว์บางพวก ภายต่างกัน สัญญาต่างกัน เช่น พวกมนุษย์ เทพบางเหล่า พวกวินิปาติกะบางเหล่า

๒. สัตว์บางพวก มีกายต่างกัน มีสัญญาอย่างเดียวกัน เช่น เหล่าเทพจำพวกพรหม ผู้เกิดในภูมิปรหมมาน เป็นตัน คือการกำหนดคมาน การกำหนดของเจโต กับปัญญาที่กำหนดว่าไม่มีนิรันธเหมือนกัน แต่ถ้าไปนั่งสมาธิหลับตานั่นไม่ใช่สัมมาทิฏฐิเลย แต่ถ้ามั่นใจว่าปราศจากนิรันธเป็นหลักเลย

กายหมายถึงทั้งรูปและนาม เป็นสภาวะขององค์ประชุม พระพุทธเจ้า ว่าไว้ ในสัตตาวาสข้อ ๑ สัตว์บางพวก ภายต่างกัน สัญญาต่างกัน เช่น พวกมนุษย์ เทพบางเหล่า พวกวินิปาติกะบางเหล่า สัตว์ในที่นี้หมายถึงสัตว์ทางปรหมัตถธรรมแท้ๆ ไม่ใช่หมายถึงสัตว์ที่มีรูปร่างเป็นตัวตนบุคคลเราเขา ไม่ใช่เรื่องเห็นด้วยตาเนื้อ แต่สำหรับคนที่เข้าใจว่า กายคือรูปร่าง ไม่ได้ชัดเจนว่ากายนี้หมายถึงจิตใจ ที่เป็นความรู้สึกหรือธาตุรู้ เวทนาก็เป็นกาย จิตก็เป็นกายได้ แต่ไม่ได้ขาดจากภายนอก

กายในกายเป็นใจแล้วแต่เป็นสิ่งที่ถูกรู้ ถูกรู้ว่า เป็นเวทนา เป็นอารมณ์ เป็นสุขหรือทุกข์ คุณยังไม่เจาะลงไปในเวทนาว่าเหตุแห่งสุข ทุกข์เป็นอะไร? ยังไม่ล่วงล้ำ ตอนนี้เป็นเพียงรูปกายที่ถูกรู้เท่านั้น แต่พวกนั่งหลับตาจะตัดทวารนอกทิ้งไปเลย มีแต่ในภายใน การเรียนรู้สติปัฏฐาน ๔ จึงไม่ได้ศึกษากาย ไม่ได้พิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรมได้ในทันที โดยเฉพาะกายก็เห็นแต่รูปร่าง ส่วนเวทนามก็ไม่ครบมโนปวิจาร ๑๘ เพราะขาด ทวาร ๖ ไม่ได้ พอเลื่อนไปจากภายในกาย ก็ไม่ขาดจากภายนอก สติปัฏฐาน ๔ ของผู้เรียนรู้ในภวังค์ก็ไม่ได้ศึกษาตาม พระพุทธเจ้า สอน มโนปวิจาร ๑๘ ก็ไม่ครบ ซึ่งต้องเรียนรู้ครบทวาร ๖ ว่าจะปฏิบัติจากเคหสิตเวทนามาเป็นเนกขัมมสิตเวทนาจึงจะได้ผลตรงตามพระพุทธเจ้า สอน นี้เพราะเข้าใจคำว่า กายผิดจริงแท้เลย เลยปฏิบัติไม่เป็น พระไตรปิฎก.๑๖ คุณก็โยนทิ้งเลย ไม่ได้ผล

เมื่อไม่รู้แจ้งในกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิตคุณก็ไม่สามารถรู้ได้ ไม่รู้เจโตปริยญาณ ๑๖ เพราะทำได้อย่างพร่องๆ เป็นเพียงสัญญาเอามานึกคิด ปฏิบัติก็ไม่ได้โยนิโสมนสิการ ที่เป็นแดนเกิด ทั้งนอกและใน ไม่มีตาหู จมูก ลิ้น กายใจครบ มันมีแต่สัญญา เพราะมีจลาทิฏฐิทั้งคำว่า กายและสัญญา

การเห็นความเป็นสัตว์ของผู้สัมมาทิฏฐิกับมีจลาทิฏฐิจึงต่างกัน นี้อีก ภายต่างกัน สัญญาต่างกัน อย่างปุถุชนก็เห็นแต่ ผิคือรูปร่าง อยู่ข้างนอก ไม่เห็นในใจตนว่าตนมีผิ ยิ่งไกลลึบเลยที่จะไปสู่ปรหมัตถสังจะ ต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วย กาย เห็นด้วยปัญญาอันยิ่ง อย่างสำเร็จอริยาบพอยู่ คือได้งั้นเป็นปัจจุบันนี้

สัญญา ก็ต่างกัน คือกำหนดหมายว่ามนุษย์ก็มีแต่รูปร่าง ซึ่งอาจมาว่าไม่ใช่เท่านั้น ร่างกายเป็นมนุษย์แต่ใจเป็น เกร็ดจลา เขาถึงเขียนภาพหัวเป็นสัตว์แต่ตัวเป็นคนใส่สูท คุณไม่ได้รู้ว่า ผิ เทวดา ที่แท้อยู่ในจิตใจ

ส่วนเทวดาก็สมมุติกันต่างๆ ของไทย ของฝรั่งก็สมมุติของตนไป สัตว์นรกสัตว์วิบัติก็จะเห็นต่างกันไป เขาเห็นได้แค่เป็นรูปร่างสรีระ พอไปนั่งหลับตาไปก็เกิดเห็นเข้า หรืออธิบายอย่างธรรมกาย อธิบายว่าใส เป็นรูปร่าง ใส ขนาดนี้เป็นโศดาบัน ใสมากขึ้นเป็นสภิกาคามี ใสกว่านี้เป็นอนาคามี เหมือนกันกับการปั้นอากาศอันเจวยคนฉานของฤาษี มันโล่งว่างบางเบา

กายที่เขาเห็นเป็นรูปร่าง โครงสร้างสรีระ นั่งหลับตาเห็นเข้าเห็นสัตว์นรกเทวดาสัตว์นรกเป็นตาทิพย์ ทั้งที่จิตไม่มีสรีระ อาตมาอธิบายว่าพอตายลงปั๊บ คนมีสัญญาว่าตายไปจะเห็นรูปร่างเหมือนคนตายเดิน โยงๆ ถ้าเป็นอย่างนั้น คนเกิดมาก็ต้องรูปร่างอย่างนี้คงที่ตลอดไปสิ รูปร่างเดินออกจากร่าง ไป แล้วเกิดมาก็ต้องคงเดิมสิ แท้จริงมันก่อสร้าง ต้องกำหนดรู้ด้วย อากาโร ลิงค นิमित ของใครก็ของใคร

คนตาบอดเขากำหนดรู้ทาง ทวารอื่น เขาก็ประมาณเอาจากสัมผัสเท่านั้น คนจะไปรู้ว่าข้างเป็นอย่างไร คนตาบอดก็สัมผัสให้มากที่สุด จึงจะรู้ บางคนสัมผัสแต่ปลายวงก็ว่ารู้แล้วว่าข้าง หรือหางม้าต่างจากข้างนะ หรือสัมผัสรู้ว่าเบงก์ ห้าต่างจากเบงก์ ๒๐ ได้นะ คุณไม่รู้เหมือนเขาหรอก จะรู้ได้เหมือนเขาก็ต้องไปตาบอด มันจะมีมุมเหลี่ยมเหมือนคนเล่นไพ่ชำนาญมากก็จะรู้

ผู้ที่ไปกำหนดสัญญา ได้รูปแก่สัญญา จึงไม่ครบไม่สดไม่แท้ ได้แค่เบาบางในนั้น แต่ว่าเจอบางจริงมันหนักกว่าเยอะ คุณต้องลดละไปตามลำดับ มีผัสสะ นอกแล้วทำวิญญาณฝึให้ตาย ให้ตายสนิทยังงี้ ไม่เกิดอีก อนาคามีไม่จำเป็นต้องหนีหลบไปในรูปภพอรูปภพ แต่อยู่กับกามภพแล้วก็เหนือกามภพ แม้ปฏิบัติรูปปราคะ อรูปปราคะก็ต้องมีกายที่มีข้าง นอกอยู่พร้อม พระพุทธเจ้า จึงตรัสบังคับเลยว่าต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย

วิโมกข์ ๘

๑. ผู้มีรูป(รูปฉาน) ย่อมเห็นรูปทั้งหลาย (รูปี รูปานิ ปัสสติ) จิตจะต้องรู้จักรูป (รูปคือสิ่งที่ถูกรู้)
๒. ผู้ไม่มีความสำคัญในรูปภายใน (๑๐/๖๖) ย่อมเห็นรูปทั้งหลายในภายนอก (อัมมัตตัง อรูปสัญญา เอโก พหิทธา รูปานิ ปัสสติ) (พอครูแปลว่ามีสัญญาใส่ใจในอรูป คือรู้ทั้งรูปภายนอก ไปจนถึงรูปภายใน ต้องเห็นทุกเวลา แม้ชั้นอรูปก็ต้องใส่ใจกำหนด)

นาม คือ ตัวรู้ การได้รู้ได้เห็น นี่คือนามแล้ว รูปี รูปานิ ปัสสติ คือผู้มีรูปทั้งหลาย ย่อมเห็นรูปทั้งหลาย คุณก็ต้องฝึกให้เห็น รูปทั้งหลาย ส่วนข้อ ๒ นี้อธิบายนามธรรมทั้งนอกและใน คำว่าเอโก คือโดยตน ของตน ตนเองทั้งนั้น เห็นทั้งรูปและอรูปทั้งนอกและใน กำหนดรู้ทั้งรูปและอรูป

สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย สำเร็จอิริยาบถอยู่ แช่วาสวะทั้งหลายหมดไปก็รู้ด้วยปัญญา ต้องรู้ว่ากายหมายถึงอะไร หมายถึงข้างนอกด้วยตลอดเวลา แต่คนไปนั่งหลับตาไม่รู้หรือกายนอก แต่เขาได้กายสักขี อาสวะบางอย่างสิ้นไปด้วยนะ แต่ว่าพระพุทธเจ้า บอกว่ากายสักขีต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกายนะ แม้อาสวะบางอย่างหมด จะต้องสัมผัส

วิโมกข์ ๘ ด้วยกายนะอาสวะของผู้นั้นจึงหมดสิ้นได้ (พระพุทธเจ้า ว่าต้อง เหว คือถึงปฏิเสฐกึ่งรับ) แต่ว่าปัญญาวิมุตินั้น นเหว คือไม่ต้องกล่าวถึงเลย เพราะว่าสัมมาทิฐิฐิมาตั้งแต่ต้นแล้ว ส่วนสายเจโตนั้นไม่สัมมาทิฐิฐิแต่ต้น จริตมันคนละกองเลย พอเวลาไปปฏิบัติ สายพุทธิจริต จะใช้เวลาแค่ ๒๐ ส่วนสายศรัทธานั้นต้องใช้เวลารั้ง ๔๐ ส่วนสายวิตกจริตนั้นใช้เวลาถึง ๘๐

เงื่อนไขหลักในการบรรลุคือ ต้องสัผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย

สายศรัทธานุสารี จะเจริญเป็นสัทธาวิมุติ แล้วได้กายสักขี แล้วต้องสัผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกายจึงเป็นอุกโถภาควิมุติ เป็นอรหันต์ สิ้นอาสวะได้

สายปัญญาอนุสารี จะเจริญเป็นทิฐิฐิปัตตะแล้วได้เป็นปัญญาวิมุติ สายนี้ได้สัมมาทิฐิฐิตั้งแต่ปัญญาอนุสารีแล้วจึงปฏิบัติเป็นทิฐิฐิปัตตะ ไม่เพี้ยนพอลึงปัญญาวิมุติก็ได้อรหันต์เลย

สายนั่งหลับตาทั้งโลกเข้าใจว่า จะได้สมาธิต้องไปนั่งหลับตา จะได้เอกัคคตาจิตต้องไปนั่งสมาธิ แม้แต่ท่านพุทธทาสจะทำสมาธิก็ต้องไปนั่งหลับตาปฏิบัติ ไม่ได้ตามมหาจิตตาริสกสูตร แต่ของอาตมานี้ทำสมาธิได้ในทุกอิริยาบถ มีอานาปานสติ มีสติปฏิฐาน พิจารณา กาย เวทนา จิต ธรรม ก็ต้องลึงมตากระทบรูป แล้วพิจารณาเข้าไปหา เวทนาจิต ธรรม อยู่ตลอดที่มีสติ เดิน โภชนมกัคคตลอดเวลา แต่ทุกวันนี้ก่อนความคิดเห็นยึดคิดเป็นถูกแล้ว คำอธิบายทั้งอรรถกถาจารย์ อาจารย์วาทต่างๆก็บันทึกมากบันทึกผิดก็เชื่อตามอาจารย์เพี้ยนตกทอดมาเรื่อยๆ มากขึ้นเรื่อยๆ คนไม่มีความจริงซัดเจนก็จะหลงไปตามได้

อาตมานำภาพนี้มาให้ดู เป็นภาพแสดมปีจากประเทศบริติช สมัยคศ.๑๘๕๖ ราคา ๑ เซนต์ในยุคค่าอาณานิคม ขนาด ๑ คูณ ๑ นิ้วเอง ราคาประมูลกันตอนนี้ถึง ๓๐๐ ล้านบาท แต่ว่าสุดท้าย พ่อซื้อมา ๓๐๐ ล้าน แต่ลูกหลานไม่รู้ค่า เอามาทิ้งสขจ. ก็ไม่รู้ แล้วก็ทิ้งไปเสียเปล่าเลย เป็นการสมมุติขึ้นมาทั้งสิ้น

กายปีสัทธา คือองค์ประชุมของจิตมีความสงบ เช่น โสคาบัน จิตสงบจากอบาย คุณก็สงบ เอกราชทั่วทั้งแผ่นดิน จะมีมากระทบเท่าไรก็สงบได้ กายปีสัทธา องค์ประชุมของกายสงบอยู่ แต่ไม่ได้หมายความว่า กายสงบแข็งทื่อไม่พุดเลย ไม่ขยับเลย หายใจแผ่วเบา เอาไปฟังได้ เขาฟังกันได้ถึง ๒๐ กว่าวัน ไปพุดออกมายังไม่ตาย ยิ่งกว่ากบจำศีล พวกฤาษีทำได้ขนาดนั้น

นี่คือ กายเขาได้สงบนะ อย่างสมถะ แต่ของพระพุทธเจ้า ไม่สงบอย่างสมถะ เราลดกิเลสแล้วกิเลสตายสนิทเลย ยิ่งกว่าเอกราชทั่วทั้งแผ่นดินยิ่งกว่าสวรรค์ยิ่งกว่าอธิปไตยใดๆในโลกทั้งปวง นี่คือ โสคาปัตติผล

แต่ใครไปนั่งสมาธิ ต้องนั่งแข็งทน ใครขยับผิคนะ ก็นั่งแข็งสู้ทนไป สุดท้ายก็ยอมแพ้ไม่ทนทำเพื่อน พุดไปเหมือนไปว่าเขา แต่ก็ว่าจริงๆนะแหละ...สาธุ